

§ 2.

Stk. 1. Den i § 1 omhandlede Arbejdstidsforkortelse skal saa vidt muligt samles paa 1 à 2 Dage i Ugen.

Stk. 2. Hvor tekniske eller økonomiske Forhold er til Hinder herfor, kan Arbejdstidsforkortelsen dog fordeles enten paa samtlige Ugens Hverdage eller samles paa enkelte Uger inden for et Tidsrum af højst 6 Uger.

§ 3.

Stk. 1. De i denne Lov omhandlede Arbejder vil være at vederlægge med den Betaling, der i Henhold til almindelig gældende Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere eller i Henhold til Overenskomst mellem Kommunen og dennes Arbejdere maatte være fastsat for tilsvarende Arbejde eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, da efter Særoverenskomst mellem Arbejdsgiveren og de paagældende Arbejdere; dog kan der ikke ved saadan Særoverenskomst fastsættes højere Satser end de, der er gældende efter de almindelige Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Opnaas der ikke Overenskomst om Arbejdslønnen, kan hver af Parterne forlange Spørgsmaalet forelagt Arbejdsnævnet.

Stk. 2. Som Arbejdsgiver anses den, der i Realiteten iværksætter Arbejdet, for saa vidt han efter Ulykkesforsikringslovens § 51, jfr. § 17, er forsikringspligtig for paagældende Arbejdere, i modsat Fald den forsikringspligtige.

Stk. 3. En Arbejder anses ikke for arbejdsløs i Arbejdsløshedslovgivningens Forstand i de ledige Dage (Uger), der er en Følge af den i nærværende Lov paabudte Arbejdstidsforkortelse.

§ 4.

Den Arbejdsgiver eller hans Stedfortræder, der anvender nogen Arbejder i Strid med de i Henhold til § 1 truffne Bestemmelser om Nedsættelse af Arbejdstiden, straffes med en Bøde, der sættes til ikke under 30 Kr. for hver saadan ulovlig sysselsat Person.

§ 5.

Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder straks i Kraft og har Gyldighed indtil 31. Marts 1936.

J. Jensen-Klejs.

H. Stumph.